

skulle saa at sige underhandle med hinanden og undersøge Sagen — og Landvæsencommissionen hører endda yderligere ind under Indenrigsministeriet — saa troer jeg man kan antage, at et Amtsråd aldrig vil optræde i nogen saadan Sag, uden at det virkelig er til Beboernes almindelige Gavn, og Pluraliteten af disse ogsaa ønsker, at det maa skee, og holder man fast ved, at Landvæsencommissionen aldrig kan tilpligte Nogen at betale Noget, han ikke har Nytte og Gavn af, saa troer jeg virkelig ikke, man behøver at ængste sig for, at nogen større eller mindre Lodseier skulde kunne blive forurettet i saa Henseende.

Naar her er yttret Duffe om, at Sagen burde udsættes og modtage en heel ny Revision, da der er meget mere endnu, som kunde være at forandre i Forordningen af 29de Juli 1846, saa maa jeg paa det Bestemteste erklære mig derimod. Vi have nu havt denne Forordning siden 1846, og vi skrive nu 1851, og endnu staaer man paa de allerfleste Steder paa det samme Punkt med Hensyn til de større Bandlebs Regulering, som dengang, især hvor der er Møller. Der har altsaa i den Henseende optaarnet sig en Mængde Banffeligheder, der have foranlediget idelige Udsættelser, saaledes som jeg allerede bemærkede i Anledning af det første Lovforslag, jeg havde tilladt mig at fremkomme med, og jeg maa derfor lægge den høitærede Forsamling paa Hjerte, om det kan være rigtigt, at en saa vigtig Sag skal udsættes endnu længere. Thi det er vistnok fuldkommen rigtigt, som den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at der vilde gaae meget lang Tid hen, dersom vi nu igjen skulde til at indhente Betænkninger fra Amtsrådene, og disse Betænkninger saa atter skulde drøstes i Ministeriet, og maaskee Landvæsencommissionerne ogsaa skulde høres; Sagen vilde derved lettelig kunne udskydes endnu i 4 — 5 Aar, og det vilde dog vist ingenlunde være ønskeligt. Netop paa det Standpunkt, hvorpaa Bandlebenes Regulering, saavidt mig bekendt, for Diebliffet staaer, troer

jeg, at det Forslag, vi have tilladt os at stille, vil være istand til at fremme Sagen betydeligt, og, da vi nu med Guds Hjælp i det kommende Foraar ville faae en større Arbeidskraft, end vi have havt i de sidste Aar, saa antager jeg netop, at det vil blive en særdeles heldig Periode til at faae Bandlebene oprensede og regulerede til Alles Tilfredshed. Jeg maa derfor fremdeles anbefale det høitærede Thing at antage Lovforslaget saaledes, som det foresligger, med den Forandring, som er foreslaaet af en æret Landstingsmand (Krarup) til den 1ste §, og jeg troer virkelig, at Loven vil gavne betydeligt og ikke kunne gjøre nogen Skade.

Indenrigsministeren: Jeg maa gjøre en Undskyldning for, at jeg ved at henholde mig til det først omdeelte Afskrift af Udvalgets Betænkning er bleven ubekjendt med, at det var en Trykfeil, naar Ordet „Tiffegaarde“ var udeladt i § 1, hvilket er rettet paa den senere omdelte Endringsliste.

Med Hensyn til, hvad der er bemærket af den sidste ærede Taler, kan jeg ikke nægte, at af de forskjellige Forslag, der ere fremsatte af den samme ærede Landstingsmand (Krarup), er det Forslag, som er stillet til § 4, det, som turde have meest Betænkning ved sig, og jeg skjønner heller ikke rettere, end at man nok kan stemme for de øvrige Forslag og stemme imod dette. At det egentlig skulde være en Expropriation i dette Ord's fulde Betydning, som vilde opstaae ved at antage det nævnte Forslag, turde dog imidlertid være noget tvivlsomt, eftersom den hele Foranstaltning jo dog oprindelig støtter sig paa det af vedkommende Eier selv givne Samtykke. Men jeg nægter ikke, at det maaskee havde været ønskeligt, om denne Slutningsbestemmelse, som foreslaaes tilføjet Paragraphen, havde været affattet saaledes, at der var givet nogen større Betyggelse for, at man virkelig opnaaede det, som dog vistnok bør finde Sted, nemlig at Bedkommende faae fuldt Vederlag for det Tab, de lide ved Barket's Nedleggelse.